

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Magnvm Episcoporum, Canonicorum, Sacerdotvm Et aliorum Clericorum omnium tam Secularium quam Religiosorum

Tympe, Matthäus

[Köln], 1614

13. Bona Ecclesiastica non alienare, nec consanguineis dare V. Signum 68.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51447)

& si in carcerem traxerint, sequere, & si iudex penas
 pro tribunali repositur, dic cum libertate quod An-
 gelorum Regem blasphemavit si enim Regem terra blas-
 phemantes punire oportet, multo magis Deum contume-
 lia afficientes commune crimen est publica iniuria, cuius-
 que volenti licet accusare. Discant & iudei & gentiles,
 quod civitas saluatores sint Christiani, & curatores,
 & presides, & magistri, & discant dissoluti, & perversi
 quod Dei seruis ipsos timere oporteat & si quis tale lo-
 qui aliquando eligant sese vndique circumspiciant, ac um-
 bras timeant anxiantes ne forte Christianus audiens
 influat & vehementius puniat. Non audisti quid Ioan-
 nes fecerit? Tyrannum vidit hominem nuptiarum leges
 subuertentem & cum fiducia in medio fori dixit: Non li-
 cet tibi habere uxorem Philippi fratris tui. Ego autem non
 ad tyrannum te duxi, neque ad iudicem, neque pro nuptiis
 temerarius, neque pro seruis contumelia affectus, sed pro
 favore in Deum aequaliter castigare deposui, &c. Et: is
 qui taliter illud fodere, non pro reatibus suis tunc
 accusabatur, integrum enim depositum reddidit
 sed quoniam ipsum non multiplicauit, quoniam
 non castigauit ceteros, quoniam argentum ad nu-
 mularios non detulit, non increpuit, non corre-
 xit proximos peccatores inordinatos, idcirco abs-
 que misericordia in illas intolerabiles penas mit-
 tebatur.

Mar. 6.
 Luc. 3.

SIGNVM XIII.

*Bona Ecclesiastica non alienare, nec consanguini-
 nis & propinquis deferre.*

Quia res Ecclesie ex propria natura alienari non
 possunt cum humane conuentioni nullatenus sub-
 iiciantur.

*Cōceditur
tamen cer-
tis urgenti-
bus casibus
necessitatis
maiorisue
utilitatis
alienatio.*

*Fulgos l. 4.
c. 3. Egnat.
li 4. c. 3.*

*Successor
male alio
nata possess
reuocare.*

ijciantur. v. li. i. septim. decretal. t. 7. c. v. constitu-
tionem Pauli II. & cap. 4. Paul. IV. cap. 6. Pij. IV.
I. Clemens IV. summus Pontifex factus Ann.
1265. ante Sacerdotium coniugatus Bononiæ le-
gum doctor atque professor, cum duæ eius filia
ex legitimo matrimonio susceptæ adhuc innuptæ
dotem ab illo pererent præsentî dignitati pater-
næ conuenienter respondit, *Papam non habere fi-
lias, sufficere illis debere patrimonium totum illis reli-
ctum*, atque ita inanes dimisit, seu (vt ait P. Pla-
tus de Card. ca. 25.) alteri filia vt in monasterio
collocaretur 30. libras Turonenses, alteri vt nu-
beret trecentas numerari iussit, ea lege vt aqua-
lis conditionis, viro nuberet Nepoti nihil ipse
vnuquam dederat, sed Gallia Antistites in gra-
tiam Pontificis tres contulerant in eum Canonici-
catus, multis deinde roganibus vt aliqua eum
dignitate cohonestaret non modo nunquam ad-
duci potuit, vt illud faceret, sed eum etiam com-
pulsit & coegit, vt ex tribus illis beneficiis vnum
quod mallet retineret, reliqua resignaret. Ali-
quanto post obitum eius repertum est hoc Breue
ad nepotem Petrum Grossum in cœnobio Do-
minicanorum Barchinonensi: *Multis de nostra pro-
motione gaudentibus, nos soli sumus qui certius immi-
sitationem oneris experimur. Et idcirco quod aliis gau-
dium, nobis metum subministrat & fletum. Sane, vt
scias qualiter his auditis debeas de habere, scire te vo-
lumus quod humilior solito debes esse. Neque enim quod
nos vehementer humiliat debet nostros extollere, ma-
xime cum honor huius seculi momentanius sit, & sicu-
ros transeat matutinus. Nec ad vos, nec fratrem tuum,
vel ex aliis nostris aliquem venire volumus sine nostro spe-*

cioli mādato, quia spe sua frustratus, si secus venire praesumeret, oporteret ut rediret confusus. Sed nec in sororia nuptiis gradum queras propter nos altiore, nec enim nos haberes propitios, nec in aliquo adiutores. Si tamen eam filio militis simplicis desponsaueris in tercentū libris Turonensibus tibi proponimus subuenire. Et si aliter quaesieris nec à nobis denarium speres unū. Et hoc ipsum secretū esse volumus, & tibi & matri solummodo notum esse. Illud etiam scias quod nullam nullamque de sanguine nostro sub nostra sublimitationis obtentu iustari volumus. &c.

Ann. 1334.

2. *Benedictus XII.* Pont. nullum ex suis propinquis ad vllum Ecclesiae munus accersuit, solebat enim dicere, Pontificem non habere propinquos.

3. *Nicolaus IV.* Pont. in cognatos & affines ita semper affectus fuit, ut ijs nihilo se plus debere diceret quam cuius bono, itaque hoc quasi domestico vinculo expeditus eo facilius omnes suas curas in communibus Ecclesiae commodis curandis defigebat.

Ann. 1288.

4. *Laurentius Iustinianus Patriarcha Venetus* rogatus à consanguineo quodam non ita paupere ut pecunia eum iuuaret in filiae dotem, respondit Confidera quæso frater, si parum dederō non est quo opus habes, si multum, defraudauerō multos ut vni satisfaciam, & præterea quidquid illud est quod est ad cibos potius pauperū quā ad intortos crines aut margaritas ab Ecclesia traditū est.

Hoc est publica non privata commoda querere.

Publica priuatis anteferenda bonis.

5. *Euectus* erat sacerdos quidam præter omnem expectationem ad Episcopatum. Affines tā in prospera eius fortuna exultantes non magis officij causa quam emolumentij spe ad congratulandum

landum confluebant. hic nepotem, ille patrum
 alius sororium se esse, dicentes ille, vero ab illo
 ferio perquirens quot annos nati essent, cum
 tem singulorum obseruasset: *Et quid hoc monstrum
 est, inquit, trium dierum spatium tot mihi natos esse, quod
 nudius tertius à nemine vestrum agnoscebar? Caterum si
 Episcopi amici esse velitis, qui sacerdotis esse renuissimam
 sic habetote, sacerdotem vestro destitutum auxilio
 nrope ad Episcopatum promotum esse, Episcopum vero
 Melchisedechi exemplo absque patre & matre suum
 nullos priuatos agnoscere amicos, nec pietati religio-
 que consecrata bona in consanguineos transfusurum.*

6. *Vrbanius VII.* Pont. pecuniam quam Cardini-
 lis parsimonia & moderatione sua collegerat
 propinquis (quos multos & tenues habebat) &
 virginibus collocandis reliquit.

7. *Adrianus VI.* Pont. difficulter cognatos ad be-
 neficia prouehabat, non quia eis candide non fa-
 ueret si idonei fuissent, sed quia, ut dicere solebat
adificari Sion in sanguinibus nollet, hoc est, quia
 sacris respicere necessitudines natura nollet, quae
 quae ibi locum non haberent. Quinimo in ijs etiam
 iam in paribus dotibus, aliorum potius quam suorum
 rationem habiturus videbatur proinde le-
 teris magnatum quorundam inferioris Germaniae
 sollicitatus ut quaedam propinquum suum ad-
 lescentem & forma & ingenio praestantem, qui tum
 magister philosophiae creatur studia altiora Lou-
 nij sequebatur galero Cardinalitio ornaret, ne-
 quaquam voluit. Patruelis filium, ait P. Plar, in Sen-
 Gymnasio literis studentem, quod non vocatum
 Romam venisset confestim meritorio equo in-
 poli

de offic.

Card. c. 15.

positum remisit, & alios satis arcta affinitate con-
iunctos qui ex Germania ad eum accurrerant,
cum singulis sagum laneum & mediocre viaticū
donasset, pedibus item, vti venerant, reuerti
iussit.

8. *Cælestinus V.* vt narrat Aluarus cum audisset fratris filium in curiam venisse eijci statim iussit, & cum multi Cardinales deprecatores se interposuissent, multo labore & præcibus hoc ad summum impetrarunt, vt ei simplex ac tenue quoddam beneficium concederet quo accepto statim ille remissus est domum.

9. *Marcellus* Pontifex factus neminem suorum Roman venire passus est, ne fratrem quidem Alexandrum, cuius etiam filios duos quos ipse Rome educabat à nemine salutari, raro in publicum nec nisi ad sacrum fere audiendum prodire permisit. Narrat etiam Onuphrius, qui fuit ei, familiarissimus, eiusq; intinia consilia norat, fuisse ei deliberatum & fixum tantum fratri eiusque liberis largiri quantum nobili alicui eo loco nato habere conueniret, non tamen vt ultra priuatam conditionem se efferrent, nec ad vilam proueherentur dignitatem, imo vero de Ecclesie fructibus ne altem quidem donare constituisse, nisi ex Cardinalium omnium sententia.

Quia S. Vdalricus Episcopus Augustanus Adelberonem nepotem suū in successore studuit promouere per visum ad Dei tribunal raptus dicit se ob hoc studium erga nepotem ad purgatorum esse condemnatū (seu pœnis purgatorijs manci-

lib. 2. de
planctu
Eccl. ca. 15.

Tr. 10. ann. mancipandum. Plane vnus duntaxat Iesu Christi
Ch. 971. filij Dei (ait Baron) fuisse in diuinis scripturis le-
Ioan. 14. gitur gloriatio: *in me nō habet quicquam* (princeps
mundi.) Reliquorum vero (eiusdem Iesu Chris-
1. Ioan. 1. ti Deigenitrice Maria excepta) etiam ipsorum
Apostolorum vera est, confessio: *Si dixerimus*
3. Reg. 8. *quoniam peccatum nō habemus ipsi nos seducimus.* Nō
est homo quamuis sanctissimus qui non peccet
licet aduersus peccata bellum iurauerit sempiternū,
ea detestans, damnans, cauēs, fugiēs, abomi-
nans, infectans, ac puniens. Fallax diabolus anti-
quus hostis, decipiendi arte versutus, quos aper-
to Marte frustra se aggredi posse cognoscit, de lo-
ge, specie ostensa recti, fallere sanctos nō frustra
laborat. Ecce tibi sanctissimus Vdalricus anno
natus 81. & proxime moriturus, ablegare cupiens
Nota qui- secularia à se negotia quibus semper carere de-
bis armis re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
diabolus re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
pugnet cō- re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
tra sanctos. re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
2. Tim. 2. re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
ca. 24. re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
S. Vdalrici re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
testatur, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
fuisse doctum, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
in seruitio re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
De quo e- re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
studiosum re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
in bonis re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
operibus re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
strenuum, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
in di- re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
scipiendo re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
eloquentem, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
in donando re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
largum, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
com- re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
patientem re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
aliorum re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
molestijs, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
ad mileros re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
suble- re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
uandos re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
festinum, re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
atque re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
multis re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
virtutibus re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
et re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus
multis re rebus diuinis mancipatum monet Apostolus

mulatum. An non tot tantisque pollens virtutibus, etiam si fuisset extraneus, erat ab eo successor oprandus & dum vliueret coaptandus? eo- que magis quod cum Reges manus iniecissent in Episcopatus, saepe contingeret è militia saeculari, militantes inquam in Palatina militia sese obtudentes in Episcopos eligi. At laudauerit ista homo, atque iuste probarit, adeo autem impro- bari imo & punita admodum seuera fuisse scimus in primis Adalberone morte repentina ex hac vita subducto, ipsi vero Episcopo non nisi expia- to peccato digno sanctorum consortio iudica- to.

At ubi culpa dices, quam necesse est precedere poenam? nouit eam ipse cum ante diuinum il- lud terrificumque tribunal vocatus audiuit eam quam & ipse in se reuersus astantibus patefecit, dicens: *Quia secundum desiderium suum consentie- bam ei, nolunt me impunitum in suum recipere con- sorsium.* Quibus indicatum est, non spiritus, sed fuisse carnis illum impulsus, vt nepotem eligeret successorem seu sibi surrogaret, illo petente, obnixaque petente, & a viro san- ctissimo & timetandem assiduis precibus extorquente, quem ex hoc aestimare debuisset indignum, dum illud peteret, quod refugit omnis dignus. Po- tentissimum diaboli solum est, amor affinium, quo etiam sanctos appetit, quia *nemo carnem* *Ephes. 5.* *in diuina odio habet sed nutrit & fouet eam.* Eam au- tem pie odisse nos debere monuit Dominus si- *Luc. 14.* *subleues suos seque ad bellum gerendum aduersus* *Matth. 16.* *eos gladium ministrasse testatus est, adeo vt*

G euadat

euadat, nemo nisi qui eos non sibi propinquos
sed inimicos esse intelligat, & in eos, vt in hostes
arma spiritualia comparet, quibus non obstitit,
profit, eoque remedio se suoq; lucretur, per
vero se cum suis, quibus indulgeat.

Regula Canonorum ipsis in Concilio
quisq; præscripta, ait, cap. 116. Res Ecclesie
sunt fidelium, pretia peccatorum & patrimonia
perum; fideles namque fidei ardore & Christi amore
censo ob animarum suarum remedium & celestium
tria desiderium suis propriis facultatibus sanctam
pletem fecerunt Ecclesiam, vt his & milites (nisi)
Christi alerentur, & Ecclesia exornarentur, pa
res recrearentur, & captiui pro temporum opportu
tate redimerentur. Quapropter vigilantia ac
cura prouidendum est, his qui eius facultates ad
ministrant, ne eas in suos solummodo vsus conuertant
&c.

Magna certe est dementia, magno suo damno
alijs vtilitatem comparare, & quidem suo
tuali damno, eoque æterno, vtilitatem cogit
emere temporalem & breuem. Recte ergo
Hieron. Moses cum posset successores principum
filios suos facere & posteris suam velut heredi
tariam relinquere dignitatem, non hoc tamen
legit, sed Iosuem ex aliena familia, atque etiam
aliena tribu, vt disceremus has dignitates non
gaini deferendas, esse sed vitæ, &c. Et Conc. Carth.
3. statuit vt quæ Episcopus vel quæ Clericus ex
pere ditior factus emisset ex bonis Ecclesie
Ecclesie cederent, nec illo in quemlibet quocumque
titulo transferendi eidem facultas esset.

In c. 1. ad
Tit.

Cap. 49.
Ecclesia si
bi vendica
bit qua Cle
ricus ex re
bus Ecclesie
bona qua
stia.

Adhæc est communis sententia (ait Binsfeld. in Pastoralis c. 13. p. 4.) Doctorum Clericos habentes Ecclesiastica beneficia, si fructus honestam & dicentem sustentationem excedentes expendant in viis profanos aut illicitos, & ad delicias, voluptatem, aut pastum, aut ut consanguineos & amicos ditiores reddant, aut augeant, si notabilis sit excessus mortaliter peccare.

Quidquid habent Clerici pauperum est, V. Binsfeld. Concl. 8. 1. de off. c. 3.

S. Ambros. ait ad Clericos: Melius est, ut ipse tuis saluentis quibus pudor est ab aliis sumptum deposcere, non tamen ut illi ditiores fieri velint ex eo quod tunc conferre potes in opibus: Neque enim propterea te Deo distulisti, ut illos ditiores facias, sed ut tibi vitam perpetuam fructu boni operis acquiras, & pretio miserationis peccata tua redimas, putant se parum postulare, pretium suarum bonum vitam tuam fructum adimere contendunt, & accusant quod eos ditiores non feceris cum te velint æterna vitam mercede fraudare.

Canon Apostolorum 37. est: Omnem negotiorum Ecclesiasticorum curam habeat Episcopus, & ea, quæ Deo contemplante, dispenset, nec ei liceat ex eis aliqua omnino contingere, aut parentibus propriis, aut Deo sunt condonare. Quod si pauperes sunt tantummodo pauperibus subministret, ne eorum occasione Ecclesie depraudentur.

Etiam Concilium Tridentinum interdicit, Sess. 25. c. 2. de reform. ex redditibus Ecclesie Clerici consanguineos aut familiares suos augere studeant, & iuvet, ut omnem humanum erga fratres, nepotes, propinquos, carnis affectum, unde multum in Ecclesia malorum seminarium extat petitus deponeret.

*Copiosus
hac P. Plat.
de off. card.
c. 24.*

Potest tamen Clericus de bonis Eccles. & re & dotare sororem aut consanguineum quod eget, & non habet aliunde, imo & filias quando aliunde non habet, in quo tamen seruare moderationem. Cum quanto timore na Ecclesiastica sint distribuenda, cum periculo possideantur & congregentur, ac maximo discrimine salutis propriae & alienae morte relinquuntur, de eo consule Scholastici Theologi disputant & accurate tractant hanc quaestionem, an qui Ecclesiasticis fructibus fruuntur eorum fructuum ac prouentuum sint domini, an vero vsus tantum eis sit conce- Certe si dominium non habent nihil sunt quam administratores qui non possunt ad libitum profundere, aut cui volunt, sed ut rem alienam caste sobrieque dispensent, tamen ea quae vitae superflua sunt in pauperum alimenta di oportet, cum ad huc finem redditus sufficiunt. Non solum autem cum extrema necessitas (haec enim vel saeculares ipsos sed simpliciter in egestate pauperibus oportet. Fas igitur non est ista superflua ad suas vel suorum diuitias cumulandas, rum statum augendum & promouendum. Urbanus Pont. Res, inquit, fidelium qua Christianorum fratrum vel indigentium conuer- vota sunt fidelium, & pretia peccatorum & pauperum. Quare pro certo habendum est se omnino clericum sine magna culpa ex

fisticis opib. propinquos suos locupletare. Quo
 circa S. Anton. Non thesaurizent, inquit, nec tribuat
 sanguineis plusquam indigent, & plusquam eis con-
 grui. Andreas Barbatius in libro quem scripsit ad
 Bessationem Card. sentit, quidquid Cardinalis ac-
 quirat ex Cardinalatu acquiri Ecclesiae, nec dona-
 re posse nisi exiguam partem. Quod si ex ea pecu-
 nia emerit bona, illa bona Ecclesiae deberi, imo
 vero si in ipso paterno solo edificaret, non tantum
 id quod edificauit, sed etiam totum ipsum Eccle-
 siasticis sit cedere. Addit hoc eo certius esse si quis eo te-
 pore quo ad Cardinalatum prouectus est non ha-
 buit propria bona, si vero dubium sit an habuerit,
 sunt etiam praesudicium esse pro Ecclesia. Disputat etiam
 summus Pontifex concedere possit Cardinali
 ut, erogandi facultatem de rebus ex Cardinalatu que-
 ritis, multaque adfert cur non possit, quia cum haec
 bona Ecclesiae sint, non debet ea suo iure priuari,
 quod si concedat, ita intelligi debere ad pias so-
 ciales causas & ad eleemosynas faciendas, siue ad
 remunerandos benemeritos, non autem ad lo-
 cupletandos propinquos.

P. 3. tit. 21. c. 2.

De Card. p. 1. q. 11.

Part. 1. q. 3.

Part. 1. q. 4.

Extat Canon ex Synodo VII. Quisquis Episcopus
 quicquid transulerit extra Ecclesiam irritum sit. Non li-
 ceat ei fraudare quicquam ex illis, vel cognatis propriis
 honoribus, quae Dei sunt. Quod si pauperes fuerint ut pau-
 peribus largiatur, sed non sub horum occasione quae sunt
 Ecclesiae defraudentur.

C. quisquis 12. q. 2.

Ut paupe- ribus parti- culam ali- quam liceat cognatis dare.

ni subiaceat. Et (cap. peruenit, i. q. 3.) Quicumque qui in
Episcopus decimas & oblationes laicis confert, & fam rates,
lis, vel. quod grauius est, consanguineis, inter maxm trimor
hereticos & inter Antichristos, non minimus hato quoo
tur. Concilium Tridentinum, vult vt hoidem
gnati pauperes sint ij, vt pauperibus distribu vuar,
tur.

2. de off. c. 30

Certe pauperes cognati etiam aliis pauperibus
bus proferri & possunt & debent. S. Ambrosius
vt nec deferantur cognati cum opus est, nec
detur quam opus sit. Est etiam illa, inquit, proba
liberalitas, vt proximo: feminis tui non despicias si
cognoscas. Cum autem graui tuo damno ex bo

Necessaria
vita.
Necessaria
persona.

Ecclesiae aliis benefaciat Clericus, videndum
subleuetur necessitas, non vt expleatur cupere f
tas.

Potest subuenire cognatis, non solum
non habuerint vnde viuant, sed etiam si non
buerint, vnde decenter viuant & conuenienter
loco & conditioni suae, modo in eo ipso quoc
gentibus suis benigne fecit, meminerit non
tural amore propinquitatis duci ad benigne
ciendum, sed studio Christianae charitatis. Neam pe
qui hoc naturae duntaxat affectu impellitur, non ob
dit meritum apud Deum. Potius igitur, quod hoc
facit faciat ex vera charitate, vt sit vera elemosina
na, ne diuina mercede frustretur.

4. de conf.

Sanctus Bernhardus de Cardinalib. loquens Pal
Qui, inquit, non de dote viduae & patrimonium
crucifixi se vel suos ditare festinent. Viduam vocatus
Ecclesiam, quasi orbam suo sponso Christiane

qui in caelum abiit, eius autem dotem, facultates, quibus illa instructa est, quas etiam patrimonium Christi appellat, quoniam haec quoque bona Christi sanguis adeptus est: ideo *Hom. Ecce* ut sic idem Sanctus Bernhardus: De altari, inquit, nos reliquit, *nos reliq.*
 non superbiat, non luxurietur, denique non ditetur, nec, contra sancti cuiusdam plane dignam omni acceptione sententiam, ex clericali ditior fiat. Non sibi de bonis Ecclesiae ampla palatia fabricet, nec loculos inde congreget, nec in vanitate aut superfluitate dispergat, non extollat de facultatibus Ecclesiae sanguineos suos, aut neptes (ne filias dixerim) numerum tradat.

Sanctus Hieronymus: Amico, ait, quippiam cupere furtum est, Ecclesiam fraudare sacrilegium est, ac episcopi quod pauperibus erogandum sit & esurientibus plurimis, vel cautum esse aut timidum, aut, quod si non periculis sceleris est aliquid inde subtrahere omnium rationum crudelitatem superat.

Si quis sibi ipsi totum mundum acquireret, animam vero perderet, stultissimus esset ac demerentissimus. Quanto ergo dementior, qui vitam suam perdit, aut periculo perdendi, se exponit, non ob suam, sed ob alienam vilitatem? Nonne hoc faciunt etiam illi qui beneficia sua mature resignant cognatis, ut de manu in manum transferantur, nec unquam ex illo domo exeant, ut loquitur Psalmo dicitur: *Hereditate possidemus sanctuaria Domini Dei.* Boni certe Clerici despiciunt peccatorem propinquos, quos sciunt DEO misericorditer esse charos & laudant promouent-

*Bern in vi-
ta S. Ma-
lach.*

*Epist. 43.**In Euang.
hom. 38.*

que duntaxat Deo acceptos Greg. Naz. in testimonio Alyplanam Gorgoniae sororis suae filiam mulierem frangi esse ait, sibi que ob id charitativam praedicat, despectis reliquis eius duabus sororibus Eugenia & Nonna iuxta illud Psalmi 14. *Ad nihilum deductus est in conspectu eius (viri boni) malignus, timentes autem Dominum gloriosum.* Sanctus Hieronymus sororem suam virginem lapsam, sed ad poenitentiam revocatam esse ad Chiomatium & collegas scribit S. Greg. Papa lapsa Gondiana virginis amicitiae suae ad populum pro conclone agit.

SIGNVM XIV.

Bona ex rebus Ecclesiae quaesita in pauperes erogare.

*Epist. 2.**Hier. 12.*

Cum reddita pace Ecclesia ubique bono afflueret, complures ex ijs, qui eadem ministrabant pietatem convertentes in quiescentem, tepescente in eis sanctitatis vitae studio vel cura pauperum frigescente, colligendi divitias tantummodo ardore flagrant, agrum agro iungentes & domum domui copulantes hos plane fugillat S. Hieronymus, hos utque veat admonet Nepotianum, cum ait: *Obsecro & repetes iterumque, iterumque monebo, ne officium clericus genus antiquae militiae putes, id est, ne lucra saecularis Christi quaeras militia, nec plus habeas quam quando mundanus esse coepisti, & dicatur tibi, clerici eorum non praesentem*